

— Защото повтаряте Карафинковата работа! Вий пакъ се възхищавате отъ добродѣтели!

Тачевъ продължаваше да се усмихва иронически.

— Азъ знамъ че тѣ не живѣяхъ добръ съ мъжа си—прибави той. Ставахъ сцени между тѣхъ доръ бѣше живъ, тя го необичаше... Какъ го е залюбила, като лежи въ гроба — това неотбирамъ!

Кардашевъ го погледна смаянъ.

— Ти заключаваши отъ траурнитѣ дрѣхи? — подзе пакъ Тачевъ. — Това е една приструвка — не любовъ и скръбъ. Па може да е и кокетство, защото черното ѝ иде.

— Чини ми се, че много леко сждите, и обяснявате по доста баналенъ начинъ траура на тая жена... Допускамъ, че може да не е имала силна любовъ къмъ покойния си мъжъ, допускамъ даже, че отъ кокетерия носи жалѣйни дрѣхи — има това въ София — Но какъ ще ми обясниши факта, че тя още се не жени, и остая въ тоя тежъкъ самотиенъ животъ, особено тежъкъ за една млада още жена?... Чакай, знамъ — ще ми кажете че има любовникъ, може-би?

— Не, това не искамъ да кажъ, и не знаж нищо, нито съмъ чулъ до сега клюки. Но причината е много проста, дѣто не влазя въ бракъ!

— Кажете я!

— Какъ? не се усѣщате коя е причината?

— Не!

— Интереса!

— Какъвъ интересъ?

— Тя е майорка! тя приема мъжовата си пенсия; щомъ се ожени — пенсията се изгубва, а тя е значителна — около осемъ хиляди лева! Такива пари позлатяватъ всѣка самотия!

Като да потвърди Тачевитѣ думи, г-жа Царивоева въ тая минута показваше сичкитѣ си зъби съ едно великолѣпно кикотене съ съсѣдката си, като сегисъ-тогисъ